Δημοσιεύουμε πιο κάτω τον τελευταίο αποχαιρετισμό της οργάνωσής μας στον εκλιπόντα σύντροφό μας Γιώργο Ασκητή, όπως εκφωνήθηκε στην κηδεία του από τη σ. Αντωνία Βαφειάδου.

Ο σύντροφος Γιώργος Ασκητής άφησε την τελευταία του πνοή χθες, φεύγοντας από κοντά μας πρόωρα, αναπάντεχα και άδικα. Ήταν παιδί αγροτικής οικογένειας, αγρότης και ο ίδιος. Κοινωνικός, διαλεκτικός και ευθύς, αγέρωχος, τίμιος και ειλικρινής, διέθετε τη στόφα ενός πραγματικού λαϊκού αγωνιστή.

Ταυτίστηκε με τους αγώνες της αγροτιάς και έδωσε το αγωνιστικό παρών σε κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα, μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ από το 1976, συμμετέχοντας σε όλα τα μετωπικά σχήματα με το ΚΚΕ, όπως πρόσφατα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Το ’89 πρωτοστάτησε με τους συγχωριανούς του, ενωμένοι όλοι σαν μια γροθιά, και νίκησαν στον αγώνα για τα νερά των πηγών της Αραβησσού, όταν επιχείρησαν να τα βάλουν στο χέρι οι ιδιώτες και η ΕΥΔΑΘ. Δεν λυπήθηκαν κόπους και θυσίες, ούτε φοβήθηκαν την τρομοκρατία που είχε επιβληθεί σε όλο το χωριό, μέσα στα σπίτια με τα ΜΑΤ, και μέχρι τις αίθουσες των δικαστηρίων.

Από τον ανυποχώρητο αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση και την περιβαλλοντική καταστροφή της περιοχής, τότε που οι κάτοικοι έδιναν ο ένας στον άλλο ινδιάνικα ονόματα, του έμεινε το «Μοναχό Ελάφι». Έτσι, το παρατσούκλι του πάντα θύμιζε πως ήταν ένας από τους «τρελούς» που απαλλοτρίωσαν τις γεωτρήσεις των εταιρειών. Αυτός ήταν ο Γιώργος. Με τις απαλλοτριώσεις, υπέρ των πολλών. Από αυτούς που τις υλοποίησαν κιόλας μια φορά στη ζωή τους. Επειδή ήταν κομμουνιστής και άνθρωπος των έργων. Και γι’ αυτό ήταν ακόμα πιο ταιριαστή η απόφαση των δικών του να δωρίσουν τα όργανά του.

Έτσι ήταν που ο Γιώργος, το Μοναχό Ελάφι, και όλα τα παλικάρια του χωριού έγιναν σύμβολα του αγώνα για τη γη και το νερό στα κινήματα όλης της Ελλάδας. Ήταν οι

εμπνευστές και οι προπομποί για το σύνθημα «Υγεία, παιδεία, ρεύμα και νερό, δεν είναι εμπορεύματα, ανήκουν στο λαό».

Ο Γιώργος συμμετείχε πρωτοπόρα στις αγροτικές κινητοποιήσεις κατά της ΚΑΠ, στα μπλόκα στους δρόμους από τη Νίκαια μέχρι την Πελοπόννησο. Ήταν στην πρώτη γραμμή πολλές φορές σπάζοντας απαγορεύσεις και τρομοκρατία, σε διαδηλώσεις για δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες στις ΔΕΘ, για το Πολυτεχνείο, τις βάσεις, το ΝΑΤΟ. Στην καθημερινότητά του είχε στο νου του την οργανωμένη συλλογική δράση. Νηφάλιος και διαλεκτικός στις συζητήσεις του, με επιχειρήματα, έλεγε καταληκτικά πως έπρεπε να οργανώσουμε το στρατό της κοινωνικής αλλαγής.

Αγαπούσε με πάθος ό,τι έκανε και γι' αυτό αγαπήθηκε από όσους τον γνώρισαν, ως σύντροφο, ως φίλο, ως συγχωριανό. Θα μας βαραίνει η απουσία του, όλους εμάς που μοιραστήκαμε μαζί του χαρές και λύπες, μα πιο πολύ μοιραστήκαμε τα όνειρά μας για μια ζωή χωρίς εκμετάλλευση, πολέμους και αδικία. Όλους εμάς που συμπορευτήκαμε μαζί του κάτω από τις ίδιες κόκκινες σημαίες για ένα καλύτερο μέλλον, για έναν κόσμο δίκαιο και σοσιαλιστικό.

Θα θέλαμε να εκφράσουμε και τα δικά μας θερμά συγχαρητήρια στους οικείους του για την απόφασή τους να δωρίσουν τα ζωτικά όργανα του συντρόφου μας για να σωθούν κάποιοι συνάνθρωποί μας, επιβεβαιώνοντας το ήθος όλης της οικογένειας.

Σύντροφε, ακριβέ μας Γιώργο.

Είμαστε σήμερα όλοι εδώ για να αποτίσουμε τον ύστατο φόρο τιμής και να σε κατευοδώσουμε στο μεγάλο ταξίδι που ξεκίνησες στην έφοδό σου για τον ουρανό.

Είμαστε εδώ για να σε βεβαιώσουμε ότι θα ζεις για πάντα στις καρδιές μας και στους αγώνες μας. Συμπάσχουμε και εκφράζουμε τα πιο βαθιά μας συλλυπητήρια στην αδελφή σου Χρυσάνθη και στα ανίψια σου, στους συγχωριανούς σου και στους φίλους σου. Κόσμησες στη σύντομη αλλά πλούσια ζωή σου το αγαπημένο σου χωριό, την Αραβησσό.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που σε σκεπάζει, αγαπημένε μας Γιώργο, φίλε και σύντροφε.

Γεια σου Μοναχό Ελάφι με το ωραίο σου τραγούδι και τον περήφανο χορό!

Γεια σου Γιώργο με τα ροδάκινά σου και τον Στάλιν.

Θα αγωνιστούμε να σε δικαιώσουμε.

ΑΘΑΝΑΤΟΣ!